

AVRUPA KONFERANSI

SAADET

**SAADET PARTİSİ
YAYINLARI**

AVRUPA KONFERANSI

Yayın Sorumlusu

Tacettin ÇETİNKAYA

Danışman

Mustafa YILMAZ

Editör

Yusuf YALANIZ

Sayfa Tasarımı

ESAM Designer

Kapak Tasarımı

Yusuf KARAĞAÇ

ISBN

978-605-68056-3-9

Saadet Partisi

Ziyabey Caddesi 1421. Sokak No:15

Balgat/Çankaya - Ankara/Türkiye

www.saadet.org.tr

Şubat 2018

ÖNSÖZ

Geleneksel Saadet Avrupa Buluşması'nın dördüncüsü 7 Ekim 2017 tarihinde Almanya Leverkusen'de yapıldı.

Basının ve sivil kuruluşlarının ilgisi çok yüksek olduğu organizasyona Genel Başkanımız Sayın Temel Karamollaoğlu'nun yanında Türkiye'den Genel Başkan Yardımcıları Mesut Doğan, Atik Ağdağ, Fatih Aydın, bendeniz de eşlik ettik.

Avrupa'nın her tarafından gelen teşkilat mensuplarımızın heyecanı yoğun duygu içeriyordu. Biz dizi program, aksiyon ve ziyaret çalışmalarından sonra Osterman Arena Salonu'nda yapılan buluşma gecesiyle taçlandırma programı mahiyetinde oldu.

Genel Başkanımız Sayın Temel Karamollaoğlu'nun gönülleri inşa eden konuşması adeta

Avrupalılara, Avrupa’da yaşayan Türklere ve Saadet Avrupa teşkilatlarına Saadet Partimizin bir beyannamesi niteliğindeydi.

Batılı yöneticilere hitabında savaş değil barış kodlarını açıklarken Avrupa’da yaşayan 40 milyon Müslümana da dünyaya barış ve huzur getirmelerinin değerli vecibelerini hatırlattı.

Tek ümit Saadet Partisi’dir. Bizler fedakârlıkta bulunmak, herkese ulaşmak mecburiyetindeyiz. Mükellefiyetimiz çok ağır ancak çalışma azmimiz de bir o kadar çoktur.

Bu kitabın yayına hazırlanmasında ve basılmasında emeği geçen herkese teşekkür ediyorum.

Gayret bizden tevfik Allah’tandır.

Tacettin ÇETİNKAYA

Genel Sekreter

AVRUPA KONFERANSI

Muhterem Kardeşlerim,

Hepinizi saygıyla sevgiyle selamlıyorum.

Cenab-ı Hak'tan bu günümüzü hayırlara vesile kılmasını niyaz ediyorum.

Bu güzel, bu ihtişamlı toplantıyı tertip eden Avrupa Saadet Partisi teşkilatımıza, Başkanı'na, teşkilat mensuplarımıza, hanım kardeşlerimize, gençlerimize özellikle teşekkürü bir borç biliyorum.

Bu toplantıya başkanlık divanı üyelerimizle birlikte katılarak bu coşkuyu sizlerle birlikte yaşamak istedik. Arkadaşlarım sizlere hitap ettiler, duygularını ve düşüncelerini dile getirdiler.

Biz Milli Görüşçüler esas itibariyle gönül erleriyiz. Meşhur bir deyiş ile:

Ben gelmedim kavga için,

Benim işim sevgi için.

Dostun evi gönüllerdir,

Gönüller yapmaya geldim.

Böyle demiş Yunus Emre. Biz de gönülleri inşa etmek için buradayız.

Saadet Partisi olarak, gönüller inşa etmek için bütün gücümüzle gayret gösteriyoruz. Biz doğrunun, iyinin, güzelin, hakkın ve adaletin tesisi için çalışıyoruz. Bu maksatla çalışan bütün mensuplarımızı, hanım kardeşlerimizi, gençlerimizi gönülden tebrik ediyorum. Cenab-ı Hak yarınınızı bugününüzden daha güzel, daha hayırlı eylesin diyerek dua ediyorum.

Kısa Zamanda Uzun Mesafeler Aldık

Avrupa'da Saadet Partisi teşkilatını kurduğumuz zaman bazı kardeşlerimizde bir takım tereddütler doğmuştu. Acaba biz hakikaten, yeniden Avrupa'da ayağa kalkabilir, buradaki Türk kardeşlerimize ulaşabilir, onlara davamızı anlatabilir ve ülkemizde de onların desteğini yeniden alabilir miyiz, diye. Elhamdülillah, şu manzarayı görünce artık bu tereddütlerin bütünüyle izale olduğunu, ortadan kalktığını görüyorum.

Zaten teşkilat yapımızı biliyorum. -Allah razı olsun- Abdulsamet Temel Bey kardeşim, başkanlık divanı üyelerimiz ve siz kardeşlerim ellerinizden gelen bütün gayretinizle gece gündüz demeden çalıştınız ve teşkilatımızı bu noktaya getirdiniz. Bundan dolayı hepinizi tebrik ediyorum. Bu zafer, bu başarı elbette sadece bir kişinin veya birkaç kişinin değil; hepinizin, hepimizin başarısıdır.

Cenab-ı Hak daha büyük başarıları sizlere de, bizlere de nasip eylesin. Ben bu başarıyı gösteren, bu başarıda emeği olan bütün kardeşlerimi tebrik ediyorum, Allah hepinizden razı olsun.

Avrupa Bize Muhtaç

Son zamanlarda Avrupa'da ve dünyada sizleri de kapsayan bir takım gerginlikler yaşanıyor ama geçmişe dönüp bakarsak 1961 yılında Avrupa'ya ilk defa Türk kardeşlerimiz gelirken bir takım anlaşmalar yapıldı. O çerçevede sizler, daha doğrusu sizlerin babalarınız, dedeleriniz

Avrupa'nın harpten sonra yaralarını sarmasına, ayağa kalkmasına, problemlerini gidermesine destek verdiniz; bugünün Avrupa'sında sizin emeğiniz var.

Aradan 56 yıl geçti. Bugün ekim ayındayız. Sizin emeğinizi bugün ki Avrupa'nın gençleri bilmiyorlar, farkında bile değiller. Ama ben eminim ki zaman içinde bu emeği hatırlayacaklar ve takdir edecekler.

Hiç unutmasınlar ki bundan sonra da dünyanın gidişatına baktığımız zaman, genç neslin neredeyse ortadan kaybolduğu bu Batı âleminde bir gün dönüp yine sizlere, bizlere ihtiyaç duyacaklar.

Biz her zaman burada olacağız. Sizler de burada olacaksınız. Ve sizler Avrupa'nın bundan sonra sadece maddi ihtiyaçlarının giderilmesinde değil, gizli gizli hissetmeye başladıkları sosyal ve manevi eksikliklerinin giderilmesinde de önemli roller oynayacaksınız.

Buna içtenlikle inanıyorum çünkü bugün dünyada, dünyanın zenginleşmesinde bütünüyle kaynaklara hâkim olma gibi bir hırsa kapılmalarından dolayı yeniden sizin inancınıza, ahlaki değerlerinize, ideallerinize ihtiyaçları olduğunu fark edecekler. Onlar bu gerçeği bir gün mutlaka görecekler ve kabullenecekler.

Batı âlemi, Avrupalılar şu anda bile kendi değerlerinde bir eksiklik olduğunu görüyorlar, biliyorlar. Ama bu eksikliğin tedavisini hep yanlış yerde arıyorlar. Bundan dolayı da tedavi yerine, kendi toplumlarının giderek daha farklı bir ortama, daha karışık bir ortama, kendileri için tehlikeli olacak bir ortama sürüklendiğinin de farkındalar.

Ne yazık ki bu gidişatta ırkçılık ve terör ciddi bir rol oynamaya başladı. Farkında olmadan kendi ülkelerine huzur getirecekler diye başka ülkelerde terörü teşvik ediyorlar. Yine farkında olmadan, yabancılar buradan giderlerse biz daha müreffeh oluruz, daha güzel bir hayat süreriz

gibi bir kanaate kapıldılar. Bundan dolayı da bazı mihraklar kimse böyle bir inanca kapılmasın diye İslam'ı yanlış tanıttılar ve tanıtıyorlar.

Hâlbuki İslam barış ve kardeşlik dinidir. İslam dünyaya her zaman huzur getirmiştir, barış getirmiştir. Bilinmeli ki İslam hiçbir zaman kılıçla yayılmamıştır. Kılıç yeri geldiği zaman ustaca kullanılmıştır, doğru. Ancak baskı ve tahakküm için değil, insanların kendi inançlarını isteyerek seçmelerine, fikir ve düşünce hürriyetinin kâmil manada yeşermesine zemin hazırlamak için kullanılmıştır. Bundan gafil olanlar, bu gerçeği bilmeyenler zamanla bunun ne kadar doğru olduğunu görecekler.

İslam Düşmanlığı Endişe Verici

Son zamanlardaki bazı rakamlar bizi endişelendiriyor. Şunu hemen ifade edeyim ki 2011 yılından 2016 yılı sonuna kadar Avrupa'da yaşayan Türkler yaklaşık 750 civarında ırkçı saldırıya maruz kalmışlardır. Sadece Almanya'da bu yılın

ilk üç ayında Müslümanlara karşı 208 adet saldırı gerçekleşmiş, son bir yılda ise maalesef 42 camiye saldırı yapılmıştır.

Bu yüzden endişeliyiz. Gerçekleri görüp hakikati farkına varana kadar, birçok insan bu yanlış anlayıştan zarar görecektir diye endişe ediyoruz. Özellikle son zamanlarda Fransa'nın Mulhouse kentinde meydana gelen yangın bizi endişeye sevk etti. Raporlara göre bu yangının bir sabotaj olma, bir kundaklama olma ihtimali yüksek. Daha önce de böyle bir yangın hadisesi meydana gelmiş, 5 kişi hayatını kaybetmişti. Bu hadisede de beş kişi hayatını kaybetti, 3 kişi yaralandı. Geçmişte benzer bir olayda da 3 kişi hayatını kaybetmişti. 1993 yılında 8 Türk vatandaşının hayatını kaybettiği Solingen Faciası'nı da unutmadık.

Tabii olarak bu hadiseler insanların üzerinde menfi hisler meydana getiriyor. Ama biz bunun, bu acı hadiselerin, düşmanlığa dönüşmesini ve toplumumuzu tahrik etmesini hiçbir zaman arzu

etmiyoruz. Ancak bunu önleyecek olan bizler değiliz, içinde yaşadığımız bu ülkelerin yöneticileridir. Bunu ülke yöneticilerine hatırlatmayı bir vazife olarak görüyoruz.

Biraz önce ifade ettiğim gibi Avrupa'daki yerleşik kanaatin zıddına, İslam bütün dünyaya kılıçla gitmemiş, barışla gitmiştir. Genelde ilim adamları ve dailer gitmiştir. İslam'dan bir şeyler anlatabilmek için tüccarlar gitmişler, ticaret yaparken inançlarını da oradaki insanlara aşlamışlardır. Bizim, Batı'da herkesin bilmediği bazı prensiplerimiz var. Biz, komşusu açken kendisi tok yatabilen bir toplum değiliz. İnancımız bizlere, "Kendisi tokken komşusu aç yatan bizden değildir." der. Ama nasıl bir komşu olduğunu tarif etmemiş, ille de Müslüman olmalı dememiş. Yani hangi inanca sahip olursa olsun biz bütün insanlığın ihtiyacını gidermeyi bir vecibe olarak görürüz.

Bugün Avrupa'da 40 milyona yakın Müslüman var. Almanya'da 5 milyon civarında Müslüman yaşıyor. Avrupa genelinde nüfusun yaklaşık

%6'sı Müslümanlardan oluşuyor. Ancak son yıllarda Müslümanlar üzerinde öyle bir baskı uygulanmaya başlandı ki -bunu sizler daha yakından hissediyorsunuz- sanki Müslümanlar teröre meyyallermiş, sanki Müslümanlar kendi fikirlerini ve düşüncelerini bu topluma zorla empoze etmek için şiddete başvurmaktan çekinmezlermiş gibi algı veriyorlar. Bunun ne kadar yanlış olduğunu eminim önümüzdeki aylarda ve yıllarda Batı âlemi mutlaka anlayacak, idrak edecektir.

Mevcut Dünya Düzeni İnsanlığa Saadet Getiremez

Bugün dünyada bir zulüm mekanizması işliyor, işletiliyor. Dünyada 7,5 milyara yakın insan yaşıyor. Ama bu 7,5 milyar insanın hayatiyetini nasıl devam ettirdiğine bakarsanız, her 1 saniye bir çocuk ölüyor açlıktan dolayı. 1 milyar insan her gece aç yatıyor. Ama maalesef Batı âlemi, bu müreffeh hayat düzeni içinde yaşarken sadece televizyonlarda gördüğü manzaralar karşısında,

“Vay canına böyle yerler de mi varmış!” demek-
ten öteye gitmiyor. Kınıyor, tel’in ediyor ama ne
yazık ki hiçbir zaman kendi üzerlerine düşen va-
zifeyi idrak etmiyor. O açlığı, o felaketi önlemek
yoluna gidemiyorlar.

İşte bütün bu yanlışlıkları ortadan kaldır-
mak, dünyaya barış ve huzuru getirmek bu se-
beptedir ki bizim vecibemiz haline geliyor. Bizler
bu faciaları bildiğimiz için mesulüz. İnsan olma-
nın ne manaya geldiğini idrak ettiğimiz için me-
sulüz. Müslüman olduğumuz için mesulüz.

Bizler diğerkâm olmayı, başkalarının dertleri
ile dertlenmeyi ve ilgilenmeyi şiar edinmişiz.
Onun için komşusu açken tok yatanı dinimiz,
inancımız bizden saymamış. Onun için biz fark-
lıyız.

Bunların televizyonlarda gösterdikleri bir ta-
kım terör odaklarının bizim inancımızla alakası
yok, biz bunu biliyoruz. Ben eminim ki bu odak-
ları besleyenler de, meydana getirenler de bili-

yorlar. Ancak bugünlerde kısa dönemdeki menfaatleri için bunu istismar etmekten hiç çekinmiyorlar.

Bizim inancımıza göre, “Masum bir kişiyi katleden bütün bir insanlığı katletmiş gibidir.” Siz Batı’da böyle bir düşünce gördünüz mü, duydunuz mu, okudunuz mu? Onun için bizim prensiplerimiz, metotlarımız farklı. Onun için düşünen, akleden fakat yeri geldiği zaman düşüncesizce bize saldıran insanlar düşünmeye başladıklarında gerçekleri görüp özür dilemek mecburiyetinde kalıyorlar. Hatta gelip inançlarımızı benimsiyor, Müslüman oluyor, bizimle beraber yaşamayı şiar ediniyorlar. Onun için biz farklıyız. Onun için siz farklısınız. Övgüye layıksınız.

Ama bu fark sizin de, bizlerin de omuzlarına bir mesuliyet yüklüyor. Biz bir vahşet karşısında, bir olumsuzluk durumunda “Bana ne!”, “Umurumuzda değil!” diyemeyiz. Birileri yanlış bir yola girmiş, başını belaya sokmuşsa “Çeksin

cezasını. Hak ettiği için öyle oldu. Bana ne!” di-yemeyiz. Çünkü biz insanız, çünkü biz Müslü-manız, biz farklıyız.

İşte bu sebeptedir ki şimdi biz bütün dünyayı batısıyla doğusuyla, Müslümanıy-la Hristiyanıyla bir araya gelmeye, problemleri akl-ı selimle çöz-meye davet ediyoruz.

Eğer bugün Batı âlemi kendilerinin sebep ol-duğu açlık ve felaketler sebebiyle Afrika’dan kal-kıp lastik botlarla Avrupa’ya geçen insanların karşısına dikenli tellerle engel koymaya kalkar-larsa bilmelidirler ki o engeller onların kendi kalplerine konan engellerdir, bunu unutmasın-lar. Farkına varmadan insanlıklarını yitiriyorlar. Şefkat duygusu ortadan kalkıyor. İnsanlar far-kında olmadan vahşileşiyor. Bundan dolayı biz yine üzerimize düşen vecibeyi daha iyi anlamak ve yerine getirmek mecburiyetindeyiz.

Batı’da şöyle bir duygu gelişti zaman içinde; benim teröristim senin teröristinden iyidir. Terö-rist teröristtir, iyisi kötüsü olmaz. Bir terör

grubu, ister bir camiye saldırı düzenlesin isterse bir kiliseye veya bir Yahudi ibadet merkezine saldırı yapsın hiç fark etmez, biz hepsini lanetleriz. Teröristin iyisi ve kötüsü olmadığı gibi ülkelerde de adalet hükümler olmazsa siz doğruyu, gerçeği bulamazsınız, huzuru sağlayamazsınız.

İşte bu noktada Batı âlemine birtakım hatırlatmalarda bulunmayı da vazife addediyoruz. Avrupa'dayız sizler de burada yaşıyorsunuz, hangi sıkıntıları çektiğinizi ben bizzat biliyorum. Bundan 60 sene önceki manzara artık ortadan kalktı. 60 sene önce size ihtiyaç vardı fakat bugün ihtiyaç duymuyorlar.

Bugün dünyada, kan ve gözyaşı, sadece geri kalmış ülkelerde, çoğunlukla da Müslüman ülkelerde var. Onun için Batılılar sadece bu haberleri duydukları zaman üzüyorlar. Ama bunun yarın kendilerine de bulaşabileceğinin farkında bile değiller.

Bizim uluslararası sahada prensiplerimiz belli. Bunları alıp sıralamışız. Biz Batı âlemine de,

İslam ülkelerine de diyoruz ki dünyada huzur ve barış istiyorsanız öncelikle problemlerinizi savaşarak değil, barış içinde çözme yolunu arayın. Çatışarak değil, insanlarla diyalog kurarak problemlerinizi çözmeye çalışın. Çatışarak değil, diyalog kurarak bunu yapmaya çalışın. Ancak bunu yaparken de şu prensiplere uymayı bir vecibe olarak kabul edin.

Ne yazık ki Batı âlemi bugüne kadar ihtiyacı olan hangi madde varsa onu almayı kendi hakkı olarak görmüş. Biz diyoruz ki “Hayır!” biz sömürüye razı değiliz ama gelin kaynaklarımızı rıza ile paylaşalım. Biz çifte standart değil, adalet istiyoruz. Beyazın hakkı farklı, siyahınki farklı olamaz, olmamalıdır. Böyle bir anlayış bizim kitabımızda yazmaz. Biz yine aynı şekilde, kimsenin bir başkasına karşı üstünlüğü olduğuna da inanmıyoruz. Tekebbüre karşıyız. Biz adalet karşısında herkesin eşit olması gerektiğine inanıyoruz. Birbirimize de aynı muameleyi yapmak mecburiyetindeyiz. Afrikalıyı, Asyalıyı, Güney Amerikalıyı

ikinci sınıf vatandaş gibi görmek en büyük hastalıktır ve bu hastalık eninde sonunda bu ülkeleri de perişan eder.

Son olarak dilinize pelesenk ettiğiniz şu “demokrasi” var ya, şu “insan hakları” var ya Allah rızası için bu söylediklerinize önce siz kendiniz uyun. Baskı ve zulümden vazgeçin. İşte bunlar bizim prensiplerimiz.

Siz dünyanın öbür ucunda meydana gelen bir terör hadisesini Müslümanlara yamamaya çalışırken bizim prensiplerimizi bir kenara itiyorsunuz. Biz de size bu prensipleri hatırlatıyoruz. Gelin bu prensipleri benimseyin ki dünyada zulüm olmasın.

Batı Çifte Standart İçinde

İşte bu noktada -müsaade ederseniz- Batı'nın içine sürüklendiği çifte standardın nereden kaynaklandığını da sizlerle paylaşmak istiyorum.

Diyeceksiniz ki Türkiye'den kalktınız geldiniz. Biz heyecan istiyoruz. Bağıralım, çağıralım, kükreyelim. Arkadaşlar, biz farklı bir yapıya sahip olmak mecburiyetinde olduğumuz gibi, bunu bütün dünyaya göstermek de mecburiyetindeyiz. Biz düşünerek hareket etmek mecburiyetindeyiz.

Biz mesajımızı sadece Türkiye'de yaşayan insanlarımıza değil, sadece İslam ülkelerinde yaşayan insanlara değil, sadece mazlumlara değil, tekebbür sahibi, üstün olduğunu iddia eden, bugün elinde bulundurduğu silahlarla, dünyayı ben yönetirim, diyen gafillere de anlatmak mecburiyetindeyiz. Onlar farkında değiller ama gaflet içindeler. Bunu onlara anlatacak da sizlersiniz, bizleriz. Bu gaflet uykusuna dalanları biz uyandıracağız, siz uyandıracaksınız.

Batı'nın -eskiye gitmiyorum- sadece şu geçmiş 120 yıllık tarihine bir bakın. Biraz daha eskiye gidersek Avrupa'nın Yüzyıl Savaşları'yla birbirlerini yediklerini görürüz. Adı üstünde yüzyıl

birbirleri ile kavga etmişler. Ayrıca güçlü olanlar gidip dünyanın öbür bölgelerinde sömürgeler edindiler. İhtiyaç duydukları maddeleri gidip oradan, mazlumlardan bedava temin etmek için zora başvurdular, harp ettiler.

Sonra Birinci Cihan Harbi çıktı. Osmanlı Devleti varken bu zulümlerini onun endişesiyle zirveye çıkaramamışlardı. Ama Birinci Cihan Harbi'nde Avrupa birbirini yerken maalesef Osmanlı da bu harbin bir parçası haline geldi, harpten sonra da dağıldı.

Birinci Cihan Harbi'nden sonra dünyanın dört bir tarafındaki sömürgelerindeki hâkimiyetlerini pekiştirdiler. Bütün dünyayı tahakkümleri altına aldılar ama aralarındaki kavga bitmedi çünkü az önce saydığım prensiplerin hiçbirisi bunların defterinde, kitabında yazmıyor.

Birinci Cihan Harbi'nde 6,5 milyon insanı katletmişlerdi. Kendi insanlarını katletmişlerdi ama hesaplaşmaları bitmemişti. Onun için Birinci Cihan Harbi'nden yirmi sene sonra yeniden

İkinci Cihan Harbi başladı. Bu sefer gelişmiş silahlar kullanarak savaştılar. Asker olarak 6 milyon yerine 65 milyon insan katledildi. Bunun üstüne 20-25 milyon sivil de katledildi. Beş sene içinde toplam 85 milyon insan hayatını kaybetti.

Bu durum kendilerinin gözünü korkuttu. Kitle imha silahları o kadar gelişmişti ki üç bombayla bütün dünyayı yok etmenin mümkün olduğunu gördüler. Bugün gene silahlanıyorlar. Bugüne bakarsanız Rusya'nın elinde 7.000'in üzerinde atom silahı var. Aynı miktarda silah Amerika'da da var. Artık harp etmek istemiyorlar, korkuyorlar. Bir yerde bomba patlarsa peşinin geleceğini, dünyanın yok olacağını görüyorlar.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bu endişe onları masaya oturtmaya yetti. Dediler ki, "Artık bundan sonra birtakım kurallar koyalım. Herkes bu kurallara uysun. Bunu teminat altına alalım."

"Önce savaşın bile hukukunun olması icap eder. Galip gelen, karşıdaki düşmanın askerlerini

esir alan bir ülke, esirlere insanca davranmalı.” dediler. “Esirlere işkence yapılmamalı, karınları doyurulmalı.” gibi birtakım prensipleri ortaya koydular ve İsviçre’de “**savaş hukuku**”nu belirlediler.

Sonra dediler ki, “Her insanın bir takım temel hakları olmalı. Bunlara ‘insan hakkı’ diyelim. Her insan, inancında serbest olmalı, fikrini ifade etmekte serbest olmalı. Her insan düşüncesini kolaylıkla yayabilmeli, organize olabilmeli, serbest teşebbüste bulunabilmeli. Kimsenin önüne engel konulmamalı.” Bunu teminat altına alabilmek için Fransa’da “**İnsan Hakları Mahkemesi**”ni kurdular.

Hukuku, adaleti tesis edebilmek için “Adaleti üstün tutmanın yollarını arayalım. Hiç kimse önceden tespit edilen hukuk prensiplerinin dışında bir muameleye tabi tutulmasın. Zulüm olmasın, baskı olmasın.” dediler. Bunun için Lahay’de “**Uluslararası Adalet Divanı**”nı kurdular.

Bu dünyada her şeye rağmen ekonomik yönden kendi menfaatlerini koruyacak ve kollayacak bazı mekanizmaları da kurmayı da unutmadılar.

Başlangıçta dünyayı ikiye böldüler. Bir tarafı kapitalist ülkeler olarak adlandırdılar, diğer tarafı da komünist ülkeler olarak belirlediler. Rusya ve Çin'i ayırdılar. Ülkeleri kamplaştırmayı kendi menfaatlerine daha faydalı gördükleri için kapitalistler Müslümanlara dediler ki, "Sakın komünist olmayın. Bakın, bizde din hürriyeti var, buraya gelin." Komünistler de dediler ki, "Bakın, onlara kapılıp kapitalistlerin kölesi olmayın. Bizde herkes eşit hakka sahiptir, buraya gelin." Bu düzen böylece yaklaşık 45 yıl devam etti.

Bu gidişata komünizm daha fazla dayanamadı. Bildiğiniz gibi içinde yaşadığınız Almanya'da Berlin Duvarı 1989 yılında yıkıldı. Komünizmin ortadan kalkmasının ilk nişanesiydi bu idi. 1991 yılında da Sovyetler Birliği bütünü ile dağıldı. Sovyet tehdidi ortadan kalkınca Sovyet tehdidine karşı kurulan NATO gündeme

geldi. NATO, eski işlevini yitirmişti artık. Bu yüzden NATO'ya yeni bir misyon, yeni bir düşman gerekiyordu. İşte o tarihten itibaren 1945'de kurulan dünya, yeniden tanzim edilmeye başlandı. Artık insan hakları, adalet, harp hukukuna itibara gerek yoktu. Çünkü artık Batı'da refah seviyesi yükselmiş, teknolojik gelişmeler hızlanmıştı. Ellerindeki silahlar başkalarında yoktu. İstedikleri zaman her ülkeyi işgal edebilir ve o ülkeyi sömürebilirlerdi.

Ancak Osmanlı gibi bir endişeleri vardı. “Acaba bu Müslümanlar yarın bir araya gelir, ayağa kalkarlarsa bizim bu emellerimize engel olabilirler mi?” diye. Bundan başka bir tehlike şu anda Batı için yok gibiydi. Komünizm vardı ama artık etkisizdi. Buna mukabil Müslümanlar ve İslam hâlâ vardı. Onun için de, “Biz artık düşman olarak, hedef olarak sadece İslam'ı ve Müslümanlığı görmeliyiz.” dediler. Daha doğrusu Batı âlemi, böyle bir düşünceye ırkçı emperyalistler tarafından sevk edildi.

Böylece NATO hedef değıştirdi. Artık Komünizm NATO'nun hedefi değildi. Yeni hedef İslam âlemi idi, İslam'dı. Fakat Müslümanlarla mücadele ederken, kendi koydukları ve benimsedikleri savaş hukuku, insan hakları, hukukun ve adaletin üstünlüğü gibi prensipler önünde engel teşkil ediyordu. Bunun da üstesinden gelmek gerekiyordu.

Yeni Kırılma Noktası: 11 Eylül

11 Eylül 2001 yılında Amerika'da ikiz kulelere yapılan saldırı bütün bu engellerin ortadan kaldırıldığı tarih oldu. Bunu Müslümanların yaptığına, bundan dolayı da hem Müslümanların hem de İslam'ın cezalandırılması gerektiğine toplumlarını inandırdılar. Kim, inandırdı? Amerika.

İnanabiliyor musunuz, bir uçak kalkacak, New York'a kadar hiçbir hava trafik kontrol kulesinin kendisine yol göstermesine ihtiyaç duymadan gelecek, kuleye çarpacak ve o kule olduğu

yere çökecek, kül olacak. Bunun emsali dünyada yok. Bir başka uçak da ikinci kuleyi çökertecek. İki kule değil, onun civarındaki yedi tane kule de çökecek.

Aynı zamanda Pentagon'a da bir saldırı oldu. Dünyanın en iyi korunan karargâhına, Pentagon'a, ABD Genel Kurmay Başkanlığı'na bir uçak hem de sivil bir uçak 400 kilometre uzaktan kalkacak, oraya kadar gelecek, kendisini tanıtmadan Washington hava sahasına girecek, kontrol kuleleri bu uçağa dur demeyecek, ikaz etmeyecek, Amerikan savaş uçakları kalkıp bu uçağı hedefine ulaşmadan indirmeyecek, o da gelip Pentagon'a çarpacak. İnsanın havsalası almıyor.

Ayrıca merak konusu bu uçağın motorları yok, iniş takımları yok, gövdesi yok, kuyruğu yok. Peki, nerede bu uçak? Bunun cevabı da yok. Ama sonradan anlıyoruz ki zaten bu soruların cevabını vermeye yetkililerin niyetleri yok.

Bu ahmakça proje ile bütün dünyayı güya ikna ettiler, daha doğrusu ikna edemediler ama

bu iddiaları genelde kabullendirdiler. Bu iddialarını başkalarına da empoze ettiler. Bush'un tabiriyle bütün bunlar yeni Haçlı Seferleri'nin başlatılmasına gerekçe olmak maksadı ile gerçekleştirildi.

Maksatları ne idi? Bütün bunları yeni düşman olarak tanımladıkları Müslümanların yaptığına inandırarak Müslümanlara karşı, Müslümanlığa karşı savaş açmak idi. Oyunun kuralları böylece onlar tarafından yeniden belirlendi. Dediler ki, "Artık eski savaş hukuku yok. Kurallar bütünüyle yeniden belirlenecek."

Mesela, "Patriot Kanunu"nu çıkardılar. Amerikalılar bazı kelimelerin baş harflerini alarak ortaya yeni bir kelime çıkarmayı severler. Bunun üzerinden Amerikan halkına mesaj verdiler. "Patriot" yani "vatansever". Vatanseverlik kanununu çıkardılar. O kanuna dayanarak, "Bundan sonra işkence artık serbest olacak." dediler. Neden? "Bize saldıranları, bizi can evimizden vuranları biz insan yerine koyamayız. Gerekirse

bilgi almak için onlara işkence bile yaparız.” dediler.

Hani hukukun üstünlüğü prensibi vardı. Artık yok. Söz gelimi Amerika’da bir polis memuru yolda yürüyen bir insandan şüphelenirse bu adamı tutuklayabiliyor. Almanya’da da zannediyorum aynı. Elindeki delilleri üç ay içinde mahkemeye götürür, o delillere göre mahkemenin karar vermesini ister. Amerika Hükümeti dedi ki, “Yok, artık bu usul benim işime gelmiyor. Bundan sonra ben Amerika toprakları dışında, Guantanamo’da öyle bir hapishane kuracağım ki, o insanları gerekirse 15-20 sene o hapishanede tutabileyim.” Ve hâlâ haklarında hiçbir delil yokken orada tutulanlar var. Delil olsa mahkemeye çıkaracaklar.

Peki, bu nedir? Muhterem arkadaşlar, bu aşağılık bir uygulamadır. Bu, bir devlete yakışmaz. Hele de en gelişmiş olduğunu iddia eden bir ülkeye hiç yakışmaz. Hayvanlara bile böyle davranılamaz. On beş sene orada insanlara işkence

yapacaksınız, bir kısmı işkence altında olacak, bir kısmını da bilahare serbest bırakacaksınız arkasından o insanların halinin ne olduğunu hiç düşünmeyeceksiniz. Bu ne vahşet, ne alçaklıktır. Bunların misallerini yaşıyoruz, biliyoruz, görüyoruz.

Önce İslam'a ve Müslümanlara karşı yeni metotlar geliştirdiler. İslam'ı tahrif etmek için çalışmalar yaptılar. Sonra sırf insanlar İslam'ı öğrenip, İslam'a meyletmesin diye İslamofobiyi icat ettiler.

Tehlikeli Oyun: Etnik ve Mezhepsel Bölücülük

İslamofobi yetmedi daha sonra Müslümanlar arasında kavgalar çıkartmaya, etnik farklılıkları tahrik etmeye, kışkırtmaya başladılar. “Vesayet Savaşları” dedikleri savaşlar çıkarttılar. Bölge-mizde, “Sen Kürt’sün, sen Türk’sün, sen Acem-sin...” diye Afganistan’da “Sen Peştun’sun, sen Tacik’sin, sen Özbek’sin...” diye başka yerlerde

de başka tanımlamalarla insanları birbirlerine kırdırdılar.

O yetmedi “Sen Sünnisin, sen Şiisin, sen Selefisin...” diye bu seferde mezhep farklılıklarını kaşıdılar. Bizi birbirimize kırdırmaya çalıştılar. Dikkat edin, bu süreçte her muhalif grubun silahını aynı ülkeler temin etmektedirler.

İşte maalesef içimizde gaflet içinde bulunanlar, ne yaptıklarını bilmeyenler, işin sonunu düşünmeyenler bu oyuna geldiler.

“Amerika da, Avrupa da güya gelişmiş medeni ülkeler, bizler bunların peşinden gitmeliyiz. Yaptıklarının doğru mu, yanlış mı olduğu şu anda önemli değil, o hususu sonra düşünürüz. Bu benim menfaatimedir.” diyenler, memurun maaşının ödenmesini bile gerekçe gösterenler; gitti onlara payanda oldu.

Unutmamamız gerekir ki Ortadoğu birdenbire bu hale gelmedi.

Düşünmeliyiz! Biz Amerika'nın Irak'a girmesine neden destek verdik? Biz Suriye'de ne mak-satla muhaliflere destek verdik? Onların hakkını masada korumaya çalışacağımıza, neden onları silahlı mücadeleye yüreklendirdik.

Suriye'de baskı altında olanlar 1982'lerde Er-bakan Hoca'ya gelmişlerdi. Hocamız onlara, "Ben muhaliflerin halini anlıyorum, onlar hakikaten işkence ve zulüm altında eziliyorlar. Bu sebeple onlar birtakım hareketlere girişmek isterler ama bu kalkışmalar netice vermez." Masada çözebilecekleri problemleri, Batı'nın verdiği destekle birbirlerine girerek çözmeye kalkıştılar. Sonuç: Hüsrân!

Şimdi ise Irak'ta 1,5 milyon Müslüman katledildi özellikle de yüksek tahsillileri, mühendis olanları katlettiler; bilerek, suikastlarla öldürdüler. Büyük tarihi eserleri yıktılar.

Suriye'de ise 500 bin insan hayatını kaybetti. 7,5-8 milyon Suriyeli kendi memleketini terk

etti. Kendi içinde en az 7,5-8 milyon insan göçebe haline geldi. Bütün şehirler yıkıldı, tahrip edildi.

Bu nedir? Bu, akılsızlığın bir neticesidir. Bu, dünyayı okuyamamanın bir neticesidir. Bu, ölçüyü kaybetmenin bir neticesidir.

Şimdi ne oldu? Bu kadar zayıat verildikten sonra bizim başlangıçta teklif ettiğimiz noktaya geldiler.

Biz, bundan dolayıdır ki hedef olarak benimsediğimiz dünyanın barışa ve huzura kavuşmasını omuzlarımıza yüklenmiş bir vecibe olarak görüyoruz. Bu vecibeyi hissetmeyenler bu problemi çözemezler.

Birileri size dönüp, “Siz kimsiniz. Aldığınız oya, siyasetteki etkinize bir bakın. Hangi cesaretle çıkıp dünyaya nizam vermeye kalkıyorsunuz?” diyebilirler. Ama biz Peygamber Efendimiz Aleyhisselam’ın ümmetiyiz. Biz Bedir’de zaferin hangi şartlarda kazanıldığını bilenleriz. Biz

Uhud'da direncin nasıl sergilendiğini bilenleriz. Biz Hendek Muharebeleri'nde Cenab-ı Hakk'ın yeri geldiği zaman o insanlara nasıl destek verdiğini idrak edenlerdeniz. Küçücük bir grup iken dünyaya nasıl hâkim olunduğunu, barışın ve huzurun dünyada çok kısa zamanda nasıl sağlandığını bilenlerdeniz.

Biz farklıyız. Bundan dolayıdır ki biz dünyaya barış ve huzuru getirmenin mesulü olduğumuzun idrakindeyiz.

Biz inanıyoruz ki, “İslam, Hâlik'ı ta'zim, mahlûka şefkat” göstermektir. İşte bundan dolayıdır ki dünyada barış ve huzurun tesisini istiyorsak bu mesuliyeti taşıyanlar olarak bir şeyler yapmaya mecburuz. O halde öncelikle biz kendi memleketimizi bu konuda etkili konuma getirmek durumundayız. Bundan dolayı siyasetin içindeyiz.

Bunu yapabilmek için bizim birinci önem verdiğimiz hususların başında **“Önce Ahlak ve**

Maneviyat” gelir. Biz ahlaki ve manevi değerlerin ihyası dediğimiz zaman maddiyatın dışındaki bütün prensipleri bu mefhumun içinde zikretmiş oluruz.

Elbette kul hakkı da, adaletin tesisi de, adil paylaşım da, komşu hakkı da, insan haklarına riayet de, milli gelirin adil bölüşümü de bunun içindedir.

Biz ahlak dediğimiz zaman sadece utanma duygusunu ve davranışta nezaketi kastetmiyoruz. Biz inancımızı kendi hayatımıza hâkim kılmak istiyoruz. Zaten bu ahlaki ve manevi değerler ihya edilemezse kimse bugünkü mütekebbir güçlere karşı, hakkı hâkim kılmak için bir mücadeleyi göze alamaz. Bu mücadeleyi sadece Milli Görüşçüler göze alırlar.

Elhamdülillah Cenab-ı Hak bize bu basireti, bu feraseti, bu hidayeti nasip etmiş. Bundan dolayı ne kadar şükretsek azdır.

Hak Güçlü Olmak Zorunda

Ancak sadece manevi ve uhrevi yönden bu değerleri benimsemek yetmez. Biz kuluz, insanız. İnsan ruh ve bedenden ibarettir. Manevi duygularımız olduğu gibi maddi ihtiyaçlarımız da var. Karnımız doyacak. Yeri geldiği zaman kendimizi savunacak silaha ihtiyacımız olacak. Hastalandığımızda ilaca, tarlayı ekerken gübreye ihtiyacımız olacak. Bugünkü dünyada elektriğe ihtiyacımız var. Mazota, benzine ihtiyacımız var. Bu, bir bütün. O halde biz, maddi yönden de Batıyla, gelişmiş ülkelerle yarışacak bir seviyeye gelmek mecburiyetindeyiz. Tarımı, hayvancılığı ve sanayiye bir bütün olarak ele alıp ülkemizi topyekûn kalkındırmaya mecburuz.

“Efendim, bu günkü iktidar da bunu yapmıyor mu?” denebilir. Laf olarak yapıyor ama fiiliyatta yapmıyor, yapamıyor. Her yaptığı işte bir hata meydana çıkıyor. Bundan dolayıdır ki biz, maddi kalkınmayı zenginleşip, refaha erip yan gelip yatmak için değil ülkemizin problemlerini

çözmek, dünyada hakkı tesis etmeye çalışmak, bir engel çıkarsa onunla mücadele edebilmek için önemsiyoruz. Maddi kalkınma olmadan olmaz. Önemli bir tarafımız eksik kalır. Hasta insanın maddi gücünü arttırmazsanız ayağa kalkamaz, sadece yerde sürüklenir. Tarlayı süremez, fabrikada çalışamaz, düşünüp de problemlere çözüm üretemez. Onun için maddiyatı ihmal edemeyiz.

Peki, sonra ne olacak? İşte sonra da dünyada hakkın hâkim olması, adaletin tesisi için **“Şahsiyetli Dış Politika”** izleyeceğiz. Önce bizim gibi tarihi geçmişe sahip, aynı inancı paylaştığımız ülkelerle, komşularımızla bir araya geleceğiz.

İslam Birliği'ne bundan dolayı önem veriyoruz. Ama bununla yetinmiyoruz. Hemen onun arkasından ezilen, sömürülen ama bizimle aynı inancı paylaşmayan en az yüz civarındaki geri kalmış ülkeyi de bir araya getirip, “Hadi bakalım, hep beraber nasıl kalkınacağımızı, hakkımızı nasıl savunacağımızı konuşalım.” diyeceğiz. Yeri

geldiği zaman da bu mütekebbirlerle masaya oturup hakkımızı almak için çaba sarf edeceğiz. Elbette bunu yapmak mecburiyetindeyiz.

Şimdi böyle bir toplantıda bu kadar tabiri caizse entelektüel bir konuyu bugünkü deyimle söylüyorum gündeme getirmeyi bir vecibe olarak görüyorum. Sizler Batı toplumunun içinde yaşıyorsunuz. Her gün sizin gibi inanmayan, sizin gibi yaşamayan, hatta sizi hor gören veya size şüpheyile bakan insanlarla karşı karşıyasınız. Bu söylediklerimizi onlara hatırlatmanızı istiyorum.

“Arkadaş, İkinci Cihan Harbi’nden sonra siz dünyada zulüm olmasın, insan hakları ihlal edilmesin, barış tesis edilsin diye bir takım prensipler belirlemediniz mi? Şimdi biz sizi, kendi belirlediğiniz bu prensiplere uymaya davet ediyoruz. Gelin yeniden insan haklarına saygı gösterin, gelin yeniden hukuku üstün tutun, zorba olmayın, teröristlere destek vermeyin, masum insanları da terörist diye yaftalamayın.”

Bunu siz söyleyeceksiniz, bunu onlara siz hatırlatacaksınız. Elbette bu önemli bir vecibe. Benim bu söylediklerimi elbette Alman istihbaratı da duyuyor, başka hükümetler de duyacak.

Biz kimseye düşman değiliz. Biz Avrupa Birliği'ni aynı ahlaki ve manevi değerleri paylaşamadığımız için, farklı medeniyetlerden olduğumuz için benimsemedik ama Avrupa'ya düşman olalım demiyoruz. Avrupa ile savaşalım demiyoruz. Ticaret yapalım, gelip gidelim ama “Sizin inancınız size, bizim inancımızda bize.” deriz.

Siz dünyada barış istiyorsanız bu benimsediğinizi söylediğiniz prensiplere önce siz uymalısınız. Sizin İkinci Cihan Harbi'nden sonra keşfettiğiniz prensipler var ya, biz o prensiplere 1400 yıldır zaten bağlıydık; siz farkında değildiniz. Onun için şunu bilin ki bazı kişiler yanlış bir yola düşmüş olsalar bile biz bu toplumun içinde hayra motor, şerre fren olmak için varız. Bu top-

lumun ifsadına kesinlikle rıza göstermeyiz. Teröre izin vermeyiz. Teröristi beslemeyiz, desteklemeyiz. Bunu herkes bilmeli.

Ülkeler arasında meydana gelen bir takım kısır çekişmelerde taraf olmaz, onlardan uzak durmayı tercih ederiz. Biz Avrupa’da yaşayan siz kardeşlerimizi düşündüğümüz için ne Almanya’yla ne de Batıyla kısır bir çekişme içine girmeyi hiçbir zaman düşünmedik, arzu etmedik. Bir masa etrafında oturup bu işleri daha rahat konuşabileceğimiz, problemlerimizi halledebileceğimiz kaaatindeyiz.

Hiçbir kimsenin karşısında ezik, mağlup düşmeyiz. Çünkü biz ilahi mesaja muhatabız. Onlar bundan uzak kalmışlar, farkında değiller. Kendi ürettikleri bir takım ideallere adeta tapar hale gelmişler. Onun için aldıkları bazı kararlar, izledikleri yollar kendi toplumlarını ifsat eder hale gelmiş. Zamanı geldiğinde elbette biz bu konulardaki fikirlerimizi de dile getireceğiz.

En Önemli Meselemiz: Kutuplaşma ve Kamplaşma

Ülkemizde bugün en önemli problemler nedir dendiği zaman hiç tereddüt etmeden en az 8-10 maddeyi sıralayabiliyoruz. Ancak kutuplaşma ve kamplaşma daha bir önemli, bir numaralı mesele ama iktidar bunda bir problem görmüyor, kendi menfaatini bunun artmasını meşru görüyor. Aileler bölünüyor; sen falanca partidensin, öbürü filanca partiden, biz falanca partideniz diye. Birbirlerine karşı husumet besler hale geldiler.

Siyasette diyalog ortadan kalktı. Hele de şimdi başkanlık sistemi geldi, Meclis saf dışı bırakıldı. Bu toplumsal bir tehlikedir, yaradır. Bizim en çok önem verdiğimiz konu, kutuplaşmayı önlemektir. Onun için biz herkese elimizi uzatırız, herkesle tokalaşır, herkesle hemhal oluruz. Bu, onların yanlış fikirlerini tasvip ettiğimiz veya edeceğimiz manasına gelmez. Şahsen kimseye hakaret etmeyiz ama yanlışlıklarını da hiç çekinmeden söyleriz.

Bugün iktidarda bulunan parti mensuplarıyla geçmişte birlikte siyaset yaptık. Onun için biz onları tanırız, onlarda bizi tanırılar. Onlar bizden ayrılırken, “Gömlek çıkardık.” dediler. O gömleği çıkartınca çok tehlikeli bir mecraya sürüklendiler. Ortaya koydukları prensiplerden bugün kendilerinin zarar gördüklerini farkına vardılar ama dönemiyorlar. Bu doğru değil. Avrupa Birliği konusunda geldikleri noktayı ben üzümlere müşahade ediyorum.

Biz iktidara gelsek, AB ülkelerine deriz ki, “Arkadaşlar bir dakika! Bu kadar zaman geçmiş, az da olsa bir mesafe kat edilmiş ama gelin oturalım. Biz barış içinde birliğinizden çekilelim ama münasebetlerimizi yeniden nasıl devam ettireceğimizi konuşarak karara bağlayalım.” Biz bunu deriz.

Bugünkü iktidarın tavrı beni endişe ettiriyor. Ne diyorlar? Avrupa Birliği bize, “Hadi gidin.” demeden gitmeyiz. Bu, bir utanç vesilesidir. Ni-

çin siz, “Yeter artık, anladık ki biz sizlerle beraber olamıyoruz, ayrılıyor.” demiyorsunuz? Onlar düşünsün. Diyorlar ki, “Hayır onlar bizi kapıdan illa da geri çevirecekler.” Daha ağır ifadeler kullanılabilir ama ben kullanmak istemiyorum. Bu kutuplaşma olduğu için maalesef oturup bunları konuşma imkânımız olmuyor.

Terör Sadece Silahla Önlenemez

Bugün Türkiye’de iki numaralı meselemiz terördür. Bunlar terörü sadece silahla önleriz zannediyorlar. Dünyanın hiçbir yerinde bu mümkün olmamıştır. Terörü besleyenler, yeni teröristler çıkarırlar. O teröristleri daha mükemmel silahlarla donatırlar. Sizi hep rahatsız ederler. Onun için terörle mücadeleyi bir bütün olarak ele almak lazım. Ekonomik, sosyal, eğitim, psikolojik taraflarıyla birlikte ele alıp öylece oradaki insanlara yaklaşırsanız terörü önlemede çok büyük mesafeler kat edersiniz. Bu arkadaşlar ne ya-

zık ki buna yanaşmıyorlar. Sadece çetele tutuyorlar. Bugün beş terörist öldürdük, bir şehit verdik; yarın da on terörist öldürdük, beş şehit verdik diyorlar. Bu mantık, bu yaklaşım doğru değildir.

Üçüncü meselemiz memleketimizde adalete güven kalmadı. Yapılan bir anket Türkiye’de adalete güvenin %15 olduğunu gösteriyor. Yüz kişiden 85’i adalete güvenmiyor. Adalete güven olmazsa oradan adalet çıkar mı? Adalet mekanizması içinde çalışanların da, %80’i adalete güvenmiyor. Hükümet adaleti sağlamak için ne yapıyor? Adalet sarayları inşa ediyor. Allah akıl fikir versin! Sarayla adalet olmaz. Adalet başka bir şey.

Dördüncü meselemiz dış politikadaki keşmekeş. Dostumuzu da, düşmanımızı da artık tanıyamaz hale geldik. Amerika dostumuzdu, her konuda destek verdik. Bizimkiler diyor ki, “Şu silah verdiğiniz gruplar, şu PYD-YPG var ya, bizim karşımıza terörist olarak çıkıyorlar.” Ame-

rika da diyor ki, “Onlar benim dostlarım. Ben onlara silah veririm, hatta sana verdiğim silahlardan daha da gelişmişini veririm.” Bu nasıl dostluk? Hükümet yetkilileri Amerika’ya gittiğimiz zaman bunu yapan adama “Dostum” diye hitap ediyor. Böyle dost, düşman başına.

Putin’le dosttuk bir ara sonra ne oldu? Rus uçağını düşürdük. Cumhurbaşkanıyla Başbakan önce kimin emir verdiğinde anlaşılmadılar. Sonra 15 Temmuz yaşandı. Gidip Putin’den özür dilendi, dostluk geri geldi. Bu nasıl çapraşık bir mantık ya hu?

Esad’la dosttuk. Tatilleri beraber yaptık. Şimdi Esad en büyük düşmanımız haline geldi. Bu nasıl mantık?

Kuzey Irak’ta biz, Türkiye Cumhuriyeti olarak eyalet liderlerini kendi ülkemizde, kendi bayrakları ile dost diye karşılamadık mı? Şimdi o bayrağı düşman bayrağı olarak tarif ediyoruz. Onlarla neredeyse savaş noktasına geldik.

Bu kafa karışıklığıyla dış politikada hiçbir yere gidilemez, mesafe kat edilemez. Ancak şunu söyleyeyim; biz doğruya doğru, eğriye eğri deriz. Bazen bana diyorlar ki bu kadar da olmaz, her doğruyu söyleme. Yok, arkadaş! Bilsinler ki biz doğruya doğru, eğriye de eğri deriz.

Bugün İran'la yakınlaştılar, Irak ve Katar'la bir araya geldiler, Rusya'yı da çağırdılar. Bakın biz, bu adımı doğru buluyoruz. Çünkü Ortadoğu'da ırkçı emperyalizmin hedefi Türkiye ile İran'ı birbiriyle harp ettirmek, iki ülkeyi de parçalamaktır. Onun için biz İran dostluğuna önem veriyoruz. Şia-Sünni çatışmasının kesinlikle önünün alınması gerektiğine inanıyoruz. Hiçbir İslam ülkesi ile de kavga etmemek gerektiğine inanıyoruz. Hükümeti tenkit ettiğimiz zaman da şu prensipleri onlara hatırlatmaya ihtiyacı duyuyoruz:

“Arkadaş, bazen öyle sözler söylüyoruz ki, biliyoruz gocunuyorsunuz ama şunu bilin ki dost acı söyler. Biz bunu dostluk vecibesi olarak,

kardeşlik vecibesi olarak yapıyoruz. Yanlışlarınızı sizi utandırmak için söylemiyoruz. Bu gidişinizle bu problemlerin çözülemeyeceği hususunda sizi ikaz ediyoruz. Dış politikadaki bu keşmekeş sizi de, bizi de hiçbir yere götürmez.”

Yatırımlar Üretime Yönelik Olmalı

Diğer meselemiz ekonomi. Ekonomi çıkmazda; deniz bitti. Gidecekleri hiçbir yer kalmadı. Artık kimse Türkiye’ye borç vermiyor. Birisi çıkıp, “Temel Bey, bizi dışarıya gammazlıyor musunuz?” diyebilir. Dışarı Türkiye’nin halini bizden daha iyi biliyor; bundan emin olun. Zaaf noktalarımızı, eksikimizi, yanlışımızı biliyorlar. Onun için tepemize nasıl bineceklerini de biliyorlar. Ama bizim hükümetimiz hangi tedbiri alacağını bilmiyor. Problem burada. Biz onlara sadece şunu hatırlatıyoruz, bizler prensip itiba-riyle köprülere, otoyollara, tüp geçitlere karşı değiliz. Biz sizin atı arabanın önüne bağlamanız

icap ederken arkasına bağlamanıza karşıyız. Bunun yanlış olduğunu söylüyoruz.

Türkiye’de iki yüze yakın büyük stadyum inşa edilmiş veya ediliyor. Bunlara milyarlar gitti. Hızlı trenlere, otoyollara, tüp geçitlere milyarlar harcanıyor. Ancak bunların hiçbirisinin geliri kendisini kurtarmıyor.

Osmangazi Köprüsü’nü yaptılar. Bugüne kadar bizim hazineden çıkan para 600-700 mil-yonu geçti. Günah değil mi? Şöyle diyorlardı bize, “Arkadaş bak! Biz Osmangazi Köprüsü’nü öyle yapıyoruz ki, hazineden beş kuruş çıkmıyor.” Evet, çıkmıyor da şimdi onun kokusu çıkmaya başladı ve bizim burnumuzun direği kırılıyor. Biz de “Keşke baştan biz ödeseydik.” diyoruz. O zaman bu kadar zillete düşmez, başkasının kesesinden para harcamazdık. Hem köprüyü ucuza mal eder hem de borca batmazdık.

Birincisi, siz eğer bu yatırımlara harcadığınız parayı özellikle üretken sanayiye verseydiniz

daha doğrusu üretim dediğimiz zaman önce tarım, hayvancılık akla gelir buralara verseydiniz işsizliği baştan önlemiş olurdunuz.

İkincisi, ithal ikamesi sağladınız. Bugün ithal etme mecburiyetinde kaldığımız birçok malı biz ürettirdik.

Üçüncüsü, öyle yatırımlar yapabiliydiniz ki ihracatımız artardı, daha da önemlisi borca mahkûm olmazdık. İşsizliğimiz düşerdi ve biz zengin bir ülke haline gelirdik. Bunların hiçbirisi yapılmadı.

Şimdi vergilere dayandılar. Bundan sonra “Deniz bitti.” dediğimiz işte bu nokta. Vergi artışlarını izah edebilmek için “Borç alamadık.” demiyorlar. Diyorlar ki, “Arkadaş şimdi mecburuz çünkü kapıda savaş tehlikesi var.” Milleti bu kadar aptal yerine koymayın, aldatmayın. Ekonomi çarkı dönmüyor, döndüremiyorsunuz. Bırakıp gitmekten başka çareniz yok. Siz metal yorgunluğu diye teşkilatlarınızı itham ediyorsunuz.

Teşkilatlarınızda bir problem var mı, yok mu bilmem ama partizanlığı tam istediğiniz gibi yapıyorlar. Bir yerde bir iş adamını alacak isimler teşkilatlardan gidiyor. O dediklerinizin emri hemen yerine getiriyorlar. Bir yerde bir ihale mi var, teşkilatlarınız dağıtıyor. Yenisini getirip ne edeceksiniz? Arkadaş tekrar söylüyoruz; metal yorgunluğu politikalarda, tepede. Siz bu politikaları değiştirmeden AK Parti artık bu işleri yürütemez ve iktidarda da kalamaz.

Onun için ekonomide tıklandılar. İşsizlik 3,5 milyona yaklaştı. Dış borç korkunç bir şekilde 400 milyar doların üstüne çıktı. İç borç 800 milyarın üstünde. Her yıl bütçeden 60 milyara yakın faiz ödüyoruz. Bırakın şu faizi dediğimiz zaman, “Faiz bir dünya gerçeği, nasıl bırakalım?” diyorlar.

Bunun dışında eğitimde karşılaştığımız manzara da belli. Eğitimde diyorlar ki, “Hakikaten eğitim tam bir keşmekeş.” Sanki geçen sene

başka bir iktidardan devraldılar. 15 yıldır iktidardasınız, eğitimi keşmekeş haline getiren sizsiniz. Bunu çok soğukkanlılıkla, “Vay canına! Eğitimde bu kadar hatayı kim yapmış?” deyip bu yükü, bu mesuliyeti başkalarının omuzuna yükleyemezsiniz.

Şehir hastanelerini, sosyal güvenliği alın. Siz bir ülke düşünebilir misiniz ki bir ücretli çalışacak ama ne kadar çok çalışırsa emekli olduğu zaman eline o kadar az para geçecek.

Şimdi, benim söylediğimi bazıları anlayamayabilir. Mesela emekliliği gelmiş bir adam bugün emekli olsa diyelim ki 1.000 lira emekli maaşı alacak, 5 sene sonra emekli olursa 700-800 lira eline geçecek. 8 sene, 10 sene daha fazla çalışırsa maaşı 600’e düşecek. Bu hangi akl-ı evvelin ortaya koyduğu bir proje? Bu kadar ahmaklık maddalya gerektirir. Başkası bunu yapamaz. Böyle bir mantık nerede olur? Ne kadar çok çalışırsan o kadar az emekli maaşı alacaksın. Allah akıl fikir versin.

Bu misalleri artırmamız mümkün ama yolun sonuna geldiler. Artık gidecekleri bir yer kalmadı. Biz düşüncelerimizi ve fikirlerimizi net olarak ifade ediyoruz.

Burada bir şey daha söyleyeyim, “Partizanlık zirveye çıktı.” dedim. Partizanlığın yerinde aslında neyin olması icap ederdi? Liyakat, ehliyet vs. Siz bir işi ehliyetli insana verirsiniz o iş güzel olur, çabuk olur, ucuza mal olur. Siz bir işi ehliyetsiz bir insana verirsiniz o iş sizin başınıza bela olur. Şu anda AK Parti’nin başına gelen bela, ehliyetsiz insanları iş başına getirmesinden kaynaklanıyor.

Milli Görüş Kurtuluş Reçetesidir

Şimdi iş döndü, dolaştı, geldi bizim mesuliyetimize dayandı. “Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?” buyrulmuş. Elbette bilmek bir bakıma insanlara üstünlük getirir, genelde bu mana ile söylenir. Ama bilmek aynı zamanda insanların omuzuna bir mesuliyet yükler. Ben şimdi size bu

kadar laf ettim, bir kısmını alkışladınız, bir kısmını da belki “Bu adam acaba ne diyor?” diye sorguladınız.

Ben, bu söylediklerimin neticesinde omuzlarındaki mükellefiyetin ne kadar ağır olduğunu size hatırlatmış oldum.

Siz mesulsünüz. Neden? Artık biliyorsunuz da ondan. Bu iş böyle giderse ülkemiz de, bölge-miz de, İslam âlemi de, bütün insanlık da uçuruma doğru gider. Siz halinize bakıp, “İnsanlığı düzeltmek bize mi kaldı!” diyemezseniz. Onun için hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu, diyorum. Bunu sizlere hatırlatıyorum.

Diğerkâm olmak mecburiyetindesiniz, fedakârlık yapmak mecburiyetindesiniz, komşu hakkını gözetmek mecburiyetindesiniz, idealist olmak mecburiyetindesiniz, Milli Görüş gömleğini sıkı sıkı giyip hiçbir zaman ondan vazgeçemeyeceğinizi idrak etmek mecburiyetindesiniz.

Milli Görüş, öyle giyip sıkıldığınız zaman çıkarılacak bir gömlek değildir. Mezara öyle gitmek mecburiyetindeyiz. Bu bizim itikadımız, bu bizim inancımız. Bu sadece bir simge değil, bunu anlamazsanız kolayca çıkarır atarsınız. Ama inanıyorum ki Milli Görüşçüler bunu bilir ve bu idrake sahiptirler.

İnşallah biz önümüzdeki seçimlere kadar çok değil, en fazla genel seçime iki yıl var, büyük ihtimalle bir yıl çok çalışmak mecburiyetindeyiz. Ama mahalli seçimlere bir buçuk yıl kaldı. Biz bu bir buçuk yıl içinde, büyük ihtimalle genel seçimlere de bir yıl içinde hazır olmak mecburiyetindeyiz. Herkes üzerine düşen vecibeyi yerine getirecek.

Siz yalnızca düşmüş, bu davadan kopmuş, adeta efsunlanmış insanları bir iki kelimeyle, bir iki ziyaretle yanlışlarından döndürebileceğinizi de zannetmeyin. Bu iş zor bir iştir. Yeri geldiğinde alttan alacaksınız, yeri geldiğinde naz ede-

ceksiniz, yeri geldiğinde uyansın diye ona kendine gel be kardeşim, ülke elden gidiyor diyeceksiniz.

Yine de ben size kavl-i leyyin ile meseleye yaklaşmanızı tavsiye ederim. Yumuşak bir lisanla, naz yaparak, gönül alarak, bir yanlışı onlara güzel bir şekilde anlatarak yaklaşın derim.

Elbette fedakârlıkta bulunacaksınız, bu davayı maddeten de destekleyeceksiniz. Elbette bizim müesseselerimiz harekete geçecek, onlar da aktif olacaklar. Milli Gazete kendi yapısını daha olgun bir hale getirecek, daha büyük bir sirkülasyona ulaşacak. TV5'mizde buradan seyrediliyor, daha güzel programlarla karşınıza çıkacak.

Biz var olduğumuzu, iddialı olduğumuzu, iktidara talip olduğumuzu ülkemizde her insana duyurmak mecburiyetindeyiz.

Türkiye'de hava değişti. Bunu bilin. Bunu inanarak ve samimiyetle söylüyorum. Bugün Türkiye'nin tek umudu Saadet Partisi'dir. Bunu

sadece ben söylemiyorum. Bunu kendim icat etmiyorum. Bugün gidin, salim bir kafa yapısıyla düşünen Ülkücü kardeşlerimize sorun, diyecekler ki, “Doğru, ülkeyi ancak bunlar düzeltirler.” Gidin AK Partililere sorun ama sakın aleni olarak sormayın. Bazıları bu düşüncelerini aleni olarak söylüyorlar ama çoğu, “Bu iş böyle gitmez.” sözünü kısık sesle söylüyor. Siz de AK Partili birisinin yanına gidince sakın bağırarak fikirlerini sormayın, “Saadet Partisi’nden başka bir çözüm yolunun olmadığını” onlar da size söyleyecekler.

Bunu gidin, diğer partililere sorun, onlar da aynı şeyi söyleyecekler. İnşallah, tek ümit Saadet Partisi’dir.

Cumhurbaşkanlığı konusunda da biz kendi adayımızı çıkaracağız. Bunu tekrar tekrar söyledik. Kim aday olacak? Vakit yaklaştığında anketler yapacağız, istişarelerimizi yapacağız sonra bir karar vereceğiz. O kararın da arkasında duracağız. Bizim yüz bin imzaya ihtiyacımız var. Biz, üç yüz bin imza toplarız. Ama iktidardakiler bizim

önümüzü kesebilmek için bu aday gösterme işlemini ne kadar pahalıya mal ettiririz, zorlaştırırız onun yolunu arıyorlar.

Bizim de bir sözümüz var, söz iki tarafı kesen kılıçtır, “Korkunun ecele faydası yok.” Bunlar korkuyorlar, korktukları başlarına gelecek ama görecekler ki bu değişiklik onlara da, ülkeye de fayda sağlayacak. İkinci korkunun ecele faydası yok sözüm şöyle diyenlere, “Abi, bu iş böyle gitmez!” Ya hu çık, mertçe deki, “Bu iş böyle gitmez.” Bak o zaman gidişat nasıl değişiyor. Senin bu korkun sana fayda getirmez.

Allah hepinizden razı olsun. Bu canlılık, bu heyecan ümit ediyorum ki bizi Türkiye’imizde de iktidara taşıyacak.

Allah yar ve yardımcınız olsun.

Cenab-ı Hak inancımızı, imanınızı, davaya bağlılığınızı kuvvetli hale getirsin, pekiştirsin.

Cenab-ı hak sizi bu dünyada da, öbür dünyada da aziz etsin.

Sıkıntılarınızın hepsini lütfuyla bertaraf etsin.

Hepinizi Allah'a emanet ediyorum, dualarınızı bekliyorum.

